

LEIF G.W. PERSSON

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΜΠΕΚΣΤΡΕΜ

Η ΜΥΘΗ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΙΤΙΝΑ ΣΠΕΡΕΛΑΚΗ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

LEIF G.W. PERSSON

Η μύτη του Πινόκιο

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΜΠΕΚΣΤΡΕΜ

Μετάφραση

ΤΙΤΙΝΑ ΣΠΕΡΕΛΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.»

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 476

Leif G.W. Persson, *Η μύτη του Πινόκιο*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Den sanna historien om Pinocchios näsa*

Μετάφραση: Τιτίνα Σπερελάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Άγης Μπράτσος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright© Leif G.W. Persson, 2013

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2014

Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις

Albert Bonniers Förlag, Στοκχόλμη, 2013

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Δεκέμβριος 2019

KET 9700 ΚΕΠ 828/19

ISBN 978-960-16-8290-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Η διεστραμμένη ιστορία που ακολουθεί απευθύνεται σε μεγάλα παιδιά, κι αν δεν είχαν υπάρξει ο τελευταίος τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος ο Β΄, ο Βρετανός πρωθυπουργός σερ Γουίνστον Τσόρτσιλ, ο Ρώσος πρόεδρος Βλαντίμιρ Πούτιν και ο αστυνόμος Έβερτ Μπέκστρεμ του Δυτικού Διαμερίσματος της Αστυνομίας της Στοκχόλμης, τα γεγονότα που εξιστορεί δε θα είχαν συμβεί ποτέ.

Μ' αυτή την έννοια, η συγκεκριμένη ιστορία έχει σχέση με τα σωρευτικά και αμετάκλητα αποτελέσματα ενεργειών που έγιναν από τέσσερις ανθρώπους στη διάρκεια μιας περιόδου μεγαλύτερης των εκατό χρόνων. Τέσσερις άνθρωποι που δε γνωρίστηκαν ποτέ μεταξύ τους, αφού έζησαν σε διαφορετικούς κόσμους, κι ο μεγαλύτερος από αυτούς δολοφονήθηκε σαράντα χρόνια πριν από τη γέννηση του μικρότερου.

Όπως και τόσες άλλες φορές και εντελώς ανεξάρτητα από την παρέα και τις συνθήκες στις οποίες κατέληξε να βρίσκεται, θα είναι και πάλι ο Έβερτ Μπέκστρεμ εκείνος που θα γράψει το τέλος αυτής της ιστορίας.

LEIF G.W. PERSSON

Βίλα του καθηγητή, Ελγκχάμμαρ

Άνοιξη 2013

I

*Η καλύτερη μέρα της ζωής
του αστυνόμου Έβερτ Μπέκστρεμ*

ΉΤΑΝ ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ, αλλά παρότι Δευτέρα και παρότι τον είχαν ξυπνήσει μέσα στη μαύρη νύχτα, ο αστυνόμος Έβερτ Μπέκστρεμ θα θυμόταν πάντα εκείνη την ημέρα ως την καλύτερη της ζωής του. Το υπηρεσιακό του κινητό άρχισε να χτυπάει στις πέντε το πρωί, κι επειδή ο άνθρωπος που τηλεφώνουσε δε φαινόταν διατεθειμένος να το βάλει κάτω, δεν είχε και πολλές επιλογές.

«Ναιαιαι» απάντησε ο Μπέκστρεμ

«Σου έχω μια δολοφονία, Μπέκστρεμ» είπε ο αξιωματικός υπηρεσίας της Αστυνομίας της Σόλνα.

«Τέτοια ώρα;» είπε ο Μπέκστρεμ. «Ποιος είναι, ο βασιλιάς ή ο πρωθυπουργός;»

«Ακόμα καλύτερα». Ο συνάδελφός του με δυσκολία έκρυβε την ηδονή του.

«Ακούω».

«Ο Τόμας Έρικσσον» απάντησε ο αξιωματικός υπηρεσίας.

«Ο δικηγόρος» είπε ο Μπέκστρεμ, που με τη σειρά του δεν μπορούσε να κρύψει την έκπληξή του. Δεν μπορεί να είναι αλήθεια, σκέφτηκε. Παραείναι καλό για να είναι αληθινό.

«Ο ίδιος. Έχοντας υπόψη τις παλιές δοσοληψίες σας, ήθελα να είμαι ο πρώτος που θα σου ανακοίνωνε το καλό νέο. Με πήρε ο Νιέμι από το Εγκληματολογικό και είπε να σε ξυπνήσω. Επομένως, τα ειλικρινή μου συγχαρητήρια, Μπέκστρεμ. Συγχαρητήρια από όλους μας εδώ στο τμήμα. Τελικά, γέλασες τελευταίος».

«Είναι απολύτως σίγουρος πως πρόκειται για φόνο; Και ότι πρόκειται για τον Έρικσσον;»

«Χωρίς αμφιβολία, ο Νιέμι είναι εκατό τοις εκατό βέβαιος.

Το καημένο το θύμα μας φαίνεται πως είναι σε μαύρο χάλι, σίγουρα όμως είναι αυτός».

«Θα προσπαθήσω να αντέξω τον πόνο μου» είπε ο Μπέκστρεμ.

Είναι η καλύτερη μέρα της ζωής μου, σκέφτηκε καθώς έβαζε τέλος στη σύντομη συνομιλία. Ήταν τελείως ξύπνιος, με το μυαλό καθαρό σαν κρύσταλλο και μια μέρα σαν τη σημερινή έπρεπε να την απολαύσει κανείς στον μέγιστο βαθμό, χωρίς να χάνει ούτε δευτερόλεπτο.

Το πρώτο που έκανε ήταν να φορέσει τη ρόμπα του και να πάει στην τουαλέτα για να ανακουφιστεί. Ήταν μια ρουτίνα που είχε καθιερώσει από νέος στη ζωή του και είχε φροντίσει να τη διατηρήσει. Να ανακουφίζεται προτού πέσει για ύπνο και, μόλις σηκώνόταν, ανεξάρτητα αν ήταν αναγκαίο ή όχι και αντίθετα με το πώς έμοιαζαν να περνούν μεγάλο μέρος της μέρας τους εκείνοι οι μούχλες με τον υπερδιογκωμένο προστάτη που τον τριγύριζαν.

Ένας υπέροχος πίδακας υψηλής πίεσης, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ με ικανοποίηση καθώς στεκόταν κρατώντας γερά χουφτωμένο στο δεξί του χέρι το σούπερ σαλάμι και νιώθοντας το επίπεδο του υγρού να κατεβαίνει σταθερά στις πλούσια προικισμένες κατώτερες περιοχές του σώματός του. Όρα να αποκαταστήσουμε την ισορροπία, συλλογίστηκε, ολοκληρώνοντας με δύο δυνατά τινάγματα του σούπερ σαλαμιού για να στύψει και τις τελευταίες σταγόνες που είχαν μαζευτεί εκεί στη διάρκεια μιας εντελώς ανονείρευτης νύχτας.

Μετά πήγε κατευθείαν στην κουζίνα να ετοιμάσει ένα ξεγυρισμένο πρωινό. Μια ολόκληρη στοίβα από χοντρές φέτες δανέζικου ζαμπόν, τέσσερα τηγανητά αυγά, φρεσκοστυμμένη πορτοκαλάδα και μια μεγάλη κούπα δυνατού καφέ με ζεστό γάλα. Μια έρευνα για φόνο δεν ήταν από τα πράγματα που αντιμετωπίζεις με άδειο στομάχι και τα καρότα και τα πίτουρα βρόμης ήταν σίγουρα ένας από τους παράγοντες που συνέ-

βαλλαν στο να τα κάνουν μαντάρα με τόσο καταθλιπτική συχνότητα οι υποσιτισμένοι και ηλίθιοι συνάδελφοί του.

Έπειτα, ευτυχισμένος και χορτασμένος, πήγε στο μπάνιο, στάθηκε κάτω από το ντους και σαπουνίστηκε προσεκτικά πολλές φορές, καθώς το ζεστό νερό κυλούσε πάνω στο ευχάριστα στρογγυλεμένο και αρμονικά σχηματισμένο κορμί του. Μετά σκουπίστηκε καλά καλά και ξυρίστηκε με ένα κανονικό, παλιομοδίτικο ξυράφι και άφθονο αφρό. Ύστερα βούρτσισε τα δόντια του με την ηλεκτρική οδοντόβουρτσα και, καλού κακού, έκανε μερικές γαργάρες με ένα δροσιστικό στοματικό διάλυμα.

Τέλος, αφού έβαλε λοσιόν για μετά το ξύρισμα, αποσμητικό και άλλα ευχάριστα αρώματα, προσεκτικά πασαλειμμένα στα στρατηγικά σημεία εκείνου του σώματος που ήταν ο ναός του, ντύθηκε με μεγάλη φροντίδα. Κίτρινο λινό κοστούμι, γαλάζιο λινό πουκάμισο, μαύρα χειροποίητα ιταλικά παπούτσια κι ένα μεταξωτό μαντιλάκι με φανταχτερά χρώματα χωμένο στο τσεπάκι ως τελευταίο στοργικό αποχαιρετισμό στο καημένο το θύμα. Μια τέτοια μέρα ήταν σημαντικό να μη δείξει τσαπατσουλιά στις λεπτομέρειες και γι' αυτό –προς τιμήν της κοσμοϊστορικής περίπτωσης– αντί για το συνηθισμένο ατσάλινο Rolex του φόρεσε το άλλο από λευκόχρυσο, που του είχε χαρίσει τα Χριστούγεννα ένας ευγνώμων γνωστός του τον οποίο είχε την ευκαιρία να βοηθήσει όταν είχε αντιμετωπίσει κάτι μικρομπελάδες.

Μπροστά στον καθρέφτη του χολ έκανε έναν τελευταίο έλεγχο: ο χρυσός συνδετήρας χαρτονομισμάτων, με μια λογική ποσότητα μετρητών· το μικρό κροκό πορτοφόλι με όλες του τις κάρτες (και τα δύο αυτά στην αριστερή τσέπη του παντελονιού του)· η κλειδοθήκη και το κινητό του στη δεξιά τσέπη· το μαύρο σημειωματάριο με το στερεωμένο στο πλάι στιλό στη μέσα αριστερή τσέπη του σακακιού· και ο καλύτερός του φίλος, ο μικρός Ζίγκυ, χωμένος με ασφάλεια στη θήκη του αστραγάλου του στο μέσα μέρος του αριστερού του ποδιού.

Ο Μπέκστρεμ έγενεψε επιδοκιμαστικά στο τελικό αποτέλε-

σμα. Το μόνο που απέμενε ήταν και το πιο σημαντικό. Μια γενναία δόση από το μολτ που φύλαγε στην κρυστάλλινη καράφα πάνω στο τραπέζι του χολ. Δυο παστίλιες για τον λαιμό στο στόμα για τη στιγμή που η απολαυστική επίγευση θα υποχωρούσε και άλλη μια χούφτα στην πλαϊνή τσέπη του σακακιού του, καλού κακού.

Όταν βγήκε στον δρόμο, ο ήλιος έλαμπε σ' έναν ανέφελο ουρανό και, παρότι δεν ήταν παρά αρχές Ιουνίου, η θερμοκρασία πρέπει να ήταν κιόλας τουλάχιστον είκοσι βαθμοί. Η πρώτη κανονική καλοκαιρινή μέρα και ακριβώς αυτό που είχες δικαίωμα να απαιτήσεις από μια τέτοια μέρα.

Ο αξιωματικός υπηρεσίας της Σόλνα είχε στείλει ένα περιπολικό με δύο νεαρούς αστυνομικούς –λιπόσαρκα, σπυριάρικα πλάσματα–, εκείνος που οδηγούσε όμως είχε τουλάχιστον πιάσει τα βασικά σε σχέση με το πρωτόκολλο απέναντι στους ιεραρχικά ανώτερους. Και την πόρτα είχε κρατήσει ανοιχτή και τη θέση του είχε μετακινήσει προς τα εμπρός έτσι ώστε να μπορέσει ο Μπέκστρεμ να καθίσει στο πίσω κάθισμα χωρίς να χρειαστεί να στριμωχτεί εκεί όπου κάθονταν συνήθως οι ύποπτοι ή να τσαλακώσει το τέλεια σιδερωμένο παντελόνι του.

«Καλημέρα, αφεντικό» είπε ο οδηγός γνέφοντας ευγενικά. «Καθόλου άσχημη μέρα».

«Ναι, κατά τα φαινόμενα, θα είναι πραγματικά καυτή μέρα» συμφώνησε ο συνάδελφός του. «Χαίρομαι που σε γνωρίζω, αστυνόμε».

«Ολστενσγκάταν 127» είπε κοφτά ο Μπέκστρεμ. Για να αποφύγει περαιτέρω σχόλια, έβγαλε επιδεικτικά το μαύρο του σημειωματάριο και έγραψε την πρώτη σημείωση για την υπόθεση. «Ο αστυνόμος Έβερτ Μπέκστρεμ αναχωρεί από την οικία του στο Κουνγκσχόλμεν στις 07.00' για να επισκεφθεί τον τόπο του εγκλήματος» έγραψε, προφανώς όμως το μήνυμα δεν ήταν αρκετά σαφές, γιατί, προτού καν στρίψουν για να βγουν στη Φριντεμσγκάταν, οι νεαροί ξαναβγήκαν στην επίθεση:

«Παράξενη ιστορία αυτή εδώ. Ο αξιωματικός υπηρεσίας είπε πως, κατά τα φαινόμενα, το θύμα είναι εκείνος ο δικηγόρος, ο Τόμας Έρικσον». Ο οδηγός έγνεψε και συνέχισε: «Πρέπει να είναι αρκετά σπάνιο – κάποιος να δολοφονεί έναν δικηγόρο, εννοώ».

«Δε συμβαίνει σχεδόν ποτέ» συμφώνησε ο συνάδελφός του.

«Όχι, δυστυχώς» είπε ο Μπέκστρεμ. «Για κακή μας τύχη, συμβαίνει πολύ αραιά». Άλλοι δύο βλάκες με πατέντα, σκέφτηκε. Από πού ξεφυτρώνουν όλοι αυτοί; Γιατί μοιάζουν αναρίθμητοι; Γιατί πρέπει να μπαίνουν όλοι στην αστυνομία;

«Λες να ήταν μπλεγμένοι σε τίποτα βρομοδουλειές, αφεντικό; Δικηγόρος ήταν, στο κάτω κάτω, άρα μάλλον υπάρχει ένας τέτοιος κίνδυνος, φέματα;»

Ο μπετόβλακας είχε γυρίσει τώρα προς τα πίσω. Μιλούσε απευθείας στον Μπέκστρεμ.

«Αυτό ακριβώς σκόπευα να σκεφτώ» είπε απαυδισμένος ο Μπέκστρεμ. «Όσο με μεταφέρετε στην Ολστενσγκάταν. Μέσα σε απόλυτη σιωπή».

Επιτέλους το 'πιασαν, σκέφτηκε. Δέκα λεπτά αργότερα σταματούσαν έξω από μια μεγάλη, κάτασπρη τούβλινη μοντερνιστική έπαυλη της δεκαετίας του 1950, με δικό της αγκυροβόλιο, λεμβοστάσιο και αποβάθρα στη λίμνη Μελάρεν. Πρέπει να είχε κοστίσει στον ιδιοκτήτη της περισσότερα από όσα θα έβγαζε σ' όλη του τη ζωή ένας συνηθισμένος αστυνομικός, προ φόρων.

Καθόλου άσχημη για τόπος εγκλήματος. Τι να τα κάνει τώρα όλ' αυτά εκείνο το κωλόπαιδο;

Κατά τ' άλλα, τα πράγματα ήταν λίγο πολύ όπως πάντα: Η μπλε και άσπρη αστυνομική κορδέλα περιέβαλλε τόσο τον κήπο όσο και μεγάλο μέρος του δρόμου δεξιά κι αριστερά από το σπίτι. Δύο περιπολικά, μια κινητή μονάδα συντονισμού και τουλάχιστον τρία αυτοκίνητα από τη Δίωξη Εγκλήματος, υπερβολικά πολλοί λουφαδόροι αστυνομικοί που απλώς στέκονταν ολόγυρα μαζί με τους άλλους. Μερικοί δημοσιογράφοι με τους αντίστοιχους φωτογράφους και τουλάχιστον μια κάμερα από

ένα τηλεοπτικό κανάλι, μια ντουζίνα περίεργοι γείτονες, αρκετά πιο καλοντυμένοι από ό,τι συνήθως – πολλοί είχαν μαζί τους ένα ή περισσότερα σκυλιά διαφόρων μεγεθών.

Η έκφραση στα μάτια τους όμως ήταν η ίδια. Ύψέβασκε ένας φόβος, κυρίως όμως προσδοκία και η ελπίδα που τρεφόταν από τη σκέψη ότι, αν είχε συμβεί το χειρότερο, τουλάχιστον δεν είχε συμβεί στους ίδιους. Τι σημασία έχουν οι μέρες μιας ολόκληρης ζωής εκτός από μία αν συγκριθεί μαζί τους; σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ. Μια ολόκληρη ζωή όπου περιλαμβάνεται η μοναδική μέρα που καταλήγει να γίνει η καλύτερη της ζωής σου.

Στη συνέχεια βγήκε από το αυτοκίνητο, έγενψε στον σπυριάρη οδηγό του και στον εξίσου σπυριάρη συνάδελφό του και αρκέστηκε να κουνήσει απλώς το κεφάλι του στα κοράκια των μέσων ενημέρωσης, καθώς κατευθυνόταν προς την εξώπορτα του σπιτιού που ήταν, μέχρι πριν από μερικές ώρες, η κατοικία του τελευταίου του θύματος δολοφονίας. Δεν ήταν η πρώτη φορά που πήγαινε να ερευνήσει έναν τόπο εγκλήματος και ασφαλώς δε θα ήταν και η τελευταία. Αυτή τη φορά όμως είχε να κάνει με ένα καλοδεχούμενο καθήκον και, αν ήταν μόνος του, θα είχε ανεβεί τα σκαλιά της εισόδου χορεύοντας κλακέτες.

II

*Η εβδομάδα πριν από την καλύτερη μέρα ήταν
μια εβδομάδα εντελώς συνηθισμένη.
Στα καλά της και στα κακά της*

Η ΔΕΥΤΕΡΑ 27 ΜΑΪΟΥ, μια βδομάδα πριν από την ημέρα που θα γινόταν η καλύτερη της ζωής του, είχε εξελιχτεί όπως εξελίσσονταν συνήθως οι Δευτέρες, ίσως και λίγο χειρότερα, ξεκινώντας με τρόπο που αποτελούσε πρόκληση για την ικανότητα κατανόησης ακόμα κι ενός ανθρώπου διορατικού και περπατημένου σαν τον Έβερτ Μπέκστρεμ.

Με την εντελώς κυριολεκτική έννοια, είχε να κάνει με δύο τρελές υποθέσεις που, για λόγους ακατανόητους, είχαν καταλήξει στο γραφείο του. Η πρώτη αφορούσε ένα κακοποιημένο κουνέλι τη φροντίδα του οποίου είχε αναλάβει το επαρχιακό συμβούλιο. Η δεύτερη αφορούσε έναν καλοβαλμένο κύριο που διατηρούσε σχέσεις με τη βασιλική Αυλή και ο οποίος, σύμφωνα με έναν ανώνυμο μάρτυρα, είχε δεχτεί επίθεση με έναν κατάλογο έργων τέχνης του περίφημου οίκου δημοπρασιών Σόθμπυ'ς του Λονδίνου. Σαν να μην έφτανε αυτό, το έγκλημα υποτίθεται πως είχε διαπραχθεί στο πάρκινγκ των Ανακτόρων στο Ντροττινγκχόλμ, μόλις εκατό μέτρα από το δωμάτιο όπου συνήθως απολάμβανε τον νυχτερινό του ύπνο η Αυτού Μεγαλειότης, ο βασιλιάς της Σουηδίας Κάρολος Γουστάβος ΙΣΤ'.

Εδώ και κάμποσα χρόνια ο αστυνόμος Έβερτ Μπέκστρεμ εργαζόταν στο Δυτικό Διαμέρισμα της Αστυνομίας της Στοκχόλμης ως επικεφαλής του Τμήματος Διερεύνησης Σοβαρών Βίαιων Εγκλημάτων. Δεν ήταν κακή θέση και, αν ζούσε στις ΗΠΑ, όπου οι απλοί άνθρωποι έχουν λόγο και ψήφο για τα τεκταινόμενα, ο Μπέκστρεμ θα ήταν η σίγουρη επιλογή τους για σερίφης. Τριακόσια πενήντα πέντε τετραγωνικά χιλιόμετρα ξηράς και νερού ανάμεσα στη μεγάλη λίμνη Μελάρεν στα δυτικά και στη

Σάλτσεν στα ανατολικά. Από τις παλιές πύλες των διοδίων της κεντρικής Στοκχόλμης στα νότια μέχρι τη Νόρρα Γέρβα, το Γιάκομπσπεργκ και το εξωτερικό αρχιπέλαγος της Μελάρεν στα βόρεια.

Θεωρούσε την περιοχή δική του, κάτι σαν Κομητεία του Μπέκστρεμ, με σχεδόν τριακόσιες πενήντα χιλιάδες κατοίκους. Οι πιο επιφανείς ήταν η Αυτού Μεγαλειότης ο βασιλιάς και η οικογένειά του, ένοικοι των Βασιλικών Ανακτόρων στο Ντροττινγκχόλμ και στο Χάγκα. Εκτός από αυτούς υπήρχαν μια ντουζίνα δισεκατομμυριούχοι και αρκετές εκατοντάδες που ο καθένας τους άξιζε κάμποσα εκατομμύρια. Στον αντίποδα υπήρχαν αρκετές δεκάδες χιλιάδες που δεν είχαν ούτε να φάνε και ήταν αναγκασμένοι να ζουν από τα κοινωνικά επιδόματα ή να ζητιανεύουν και να εγκληματούν για να τα βγάλουν πέρα. Και φυσικά υπήρχαν και όλοι οι συνηθισμένοι άνθρωποι. Όλοι εκείνοι που κοίταζαν τη δουλειά τους, που συντηρούσαν τον εαυτό τους και δεν γκρίνιαζαν για τη ζωή που ζούσαν. Τουλάχιστον, αυτοί σπάνια έκαναν κάτι που υπήρχε περίπτωση να καταλήξει στο γραφείο του Μπέκστρεμ στο μεγάλο Αστυνομικό Τμήμα της Σόλνα.

Αν και, δυστυχώς, δεν ήταν έτσι όλοι όσοι ζούσαν εκεί. Κάθε χρόνο καταγράφονταν στην περιοχή σχεδόν εξήντα χιλιάδες εγκλήματα. Τα περισσότερα, βέβαια, δεν ήταν παρά απλές περιπτώσεις κλοπής, φθοράς ξένης περιουσίας και αδικήματα σχετικά με τα ναρκωτικά, υπήρχαν όμως και μερικές χιλιάδες βίαια εγκλήματα. Αν κοίταζες την εγκληματικότητα στο Δυτικό Διαμέρισμα συνολικά, έβλεπες πως εκτεινόταν σε όλο το κοινωνικό φάσμα. Από μια χούφτα κακοποιούς με λευκό κολάρο που διέπρατταν οικονομικά εγκλήματα αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων έως τους χιλιάδες που έκλεβαν οτιδήποτε, από φιλέτα και λουκάνικα μέχρι είδη μακιγιάζ, μπίρες και ασπιρίνες από τα σουπερμάρκετ του εμπορικού κέντρου της περιοχής.

Οι περισσότερες από αυτές τις περιπτώσεις δεν κατέληγαν στο γραφείο του Μπέκστρεμ. Εκείνος αναλάμβανε τα σοβαρά

βίαια εγκλήματα. Αυτό έκανε σ' όλη τη διάρκεια της ζωής του ως αστυνομικού και σκόπευε να συνεχίσει να το κάνει ώσπου αυτό το κομμάτι της ζωής του να φτάσει στο τέλος του. Φόνοι, βιαιοπραγίες, βιασμοί και ένοπλες ληστείες. Συν όλα τα άλλα καλούδια που κρύβονται ανάμεσά τους, με τη μορφή πυρομανών και παιδόφιλων, εκβιαστών, χουλιγκάνων και διαφόρων άλλων παλαβών· ακόμα και κάποιων επιδειξιμανών ή ηδονοβλεψιών που ίσως έτρεφαν φιλοδοξίες να κάνουν το ποιοτικό άλμα. Τέτοιες περιπτώσεις υπήρχαν παραπάνω από αρκετές. Χιλιάδες αναφορές κάθε χρόνο, που όλες κατέληγαν στο Τμήμα Διερεύνησης Σοβαρών Βίαιων Εγκλημάτων. Και ήταν όλες αυτές οι περιπτώσεις που έδιναν περιεχόμενο και νόημα στη ζωή του ως αστυνομικού, κι αν ήθελε να καταφέρει το παραμικρό σ' αυτό τον τομέα, το βασικό ήταν να διακρίνει ανάμεσα στα σημαντικά και στα ασήμαντα. Τη Δευτέρα πριν από τη Δευτέρα που θα γινόταν η καλύτερη μέρα της ζωής του δεν τα είχε, δυστυχώς, καταφέρει και τόσο καλά από αυτή την άποψη.

Στο Τμήμα Διερεύνησης Σοβαρών Βίαιων Εγκλημάτων του Μπέκστρεμ η εβδομάδα πάντα ξεκινούσε με μια πρωινή σύσκεψη όπου συνόψιζαν την ανθρώπινη δυστυχία που είχε ξετυλιχτεί στη διάρκεια της προηγούμενης εβδομάδας, προετοιμάζονταν για όσα θα αντιμετώπιζαν την τρέχουσα εβδομάδα και αναμασούσαν κάποιες παλιές υποθέσεις που είχαν ξεμείνει και είχαν διογκωθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε δεν μπορούσαν απλώς να τις αρχειοθετήσουν και να τις ξεχάσουν.

Ο Μπέκστρεμ βασιζόταν στη βοήθεια περίπου είκοσι συναδέλφων, ένας από τους οποίους ήταν λιγομίλητος και ταυτόχρονα απόλυτα ικανός, ενώ μισή ντουζίνα από τους άλλους έκαναν τουλάχιστον ό,τι τους έλεγε. Οι υπόλοιποι ήταν λίγο πολύ όπως θα περίμενε κανείς, κι αν δεν υπήρχε το σταθερό χέρι και η ισχυρή ηγεσία του Μπέκστρεμ, για να μην πούμε για την ικανότητά του να διακρίνει ανάμεσα στα σημαντικά και στα ασήμαντα, προφανώς οι κακοί θα είχαν πάρει από την πρώτη μέρα το πάνω χέρι.

Νέα εβδομάδα, πρωινή σύσκεψη, ώρα για τον αστυνόμο Έβερτ Μπέκστρεμ να σηκώσει και πάλι ψηλά το ξίφος της δικαιοσύνης. Όλο εκείνο το χασομέρι με τη ζυγαριά της Θέμιδας το άφηγε ευχαρίστως στους πολλούς καλούς Σαμαρείτες και στους χαρτογιακάδες που βρίσκονταν ψηλότερα στην αστυνομική ιεραρχία.

3

«ΚΑΘΙΣΤΕ, παρακαλώ» είπε ο Μπέκστρεμ και θρονιάστηκε στη συνηθισμένη του θέση στην κεφαλή του μακρόστενου τραπεζιού συσκέψεων. Άχρηστοι, τεμπελχανάδες, λεχρίτες, σκέφτηκε, κοιτάζοντας ολόγυρα τους συναδέλφους του. Δευτέρα πρωί με άδεια μάτια πίσω από βαριά βλέφαρα και σίγουρα περισσότερα φλιτζάνια καφέ παρά σημειωματάρια ή ετοιμοπόλεμα σιτλό. Τι διάολο έχει πάθει το Σώμα; αναρωτήθηκε ο αστυνόμος Έβερτ Μπέκστρεμ. Πού διάολο έχουν εξαφανιστεί όλοι οι κανονικοί αστυνομικοί όπως εγώ;

Μετά είχε δώσει τον λόγο στον πιο έμπιστο άντρα του, που φυσικά ήταν γυναίκα, η υπαστυνόμος Άννικα Κάρλσον, ετών τριάντα εφτά. Μια φιγούρα τρομακτική, που έδινε την εντύπωση ότι περνούσε τον περισσότερο χρόνο της στο γυμναστήριο στο υπόγειο του Αστυνομικού Τμήματος της Σόλνα. Μάλλον και σε άλλα υπόγεια για νυκτόβιους, εδώ που τα λέμε, αυτό όμως προτιμούσε να μην το σκέφτεται.

Διέθετε πάντως ένα πλεονέκτημα. Κανείς από τους άλλους δεν τολμούσε να διαφωνήσει μαζί της, γι' αυτό είχαν τελειώσει στο πι και φι με τον κατάλογο των συμβάντων της προηγούμενης εβδομάδας και του Σαββατοκύριακου – τον κατάλογο εξιχνιασμένων και ανεξιχνίαστων, επιτυχιών και αποτυχιών, νέων στοιχείων και πληροφοριών, καθηκόντων και εντολών για την τρέχουσα εβδομάδα. Καθώς και με όλα τα άλλα ζητήματα

πιο πρακτικής και διοικητικής φύσης που οι πάντες στην υπηρεσία έπρεπε να αφομοιώσουν.

Όλα είχαν πάει ρολόι. Είχαν τελειώσει σε λιγότερο από μια ώρα και η υπαστυνόμος Κάρλσον είχε καταφέρει ακόμα και να συνοφίσει την παρουσίασή της λέγοντάς τους ότι ο φόνος που είχε γίνει τρεις μέρες νωρίτερα είχε διαλευκανθεί, με πλήρη ομολογία, και είχε περάσει στα χέρια της εισαγγελιάς.

Είχε αποδειχτεί πως ο δολοφόνος ήταν ένας ασυνήθιστα εξυπηρετικός μπεκρής. Την Παρασκευή το βράδυ τσακώθηκε με τη μακαρίτισσα πια γυναίκα του για το ποιο τηλεοπτικό πρόγραμμα θα παρακολουθούσαν. Μετά πήγε στην κουζίνα, έφερε ένα κρεατομάχαιρο και έβαλε τέλος στον καβγά. Στη συνέχεια χτύπησε το κουδούνι του γείτονα για να χρησιμοποιήσει το τηλέφωνό του και να καλέσει ασθενοφόρο.

Ο γείτονας δεν είχε φανεί και πολύ πρόθυμος. Προηγούμενη εμπειρία τον είχε διδάξει να μην ανοίγει την πόρτα και αντί γι' αυτό είχε τηλεφωνήσει στην αστυνομία. Το πρώτο περιπολικό έφτασε μόλις δέκα λεπτά αργότερα, μέχρι όμως να μπουνο στο διαμέρισμα οι ένστολοι αστυνομικοί, δεν υπήρχε πια ανάγκη για ιατρική βοήθεια. Έτσι, περιορίστηκαν να περάσουν χειροπέδες στον μπεκρή που μόλις χήρεψε και κάλεσαν το Εγκληματολογικό για να αναλάβει τις πιο περίπλοκες πλευρές του αστυνομικού έργου.

Ήδη στην πρώτη ανάκριση το επόμενο πρωί ο τεθλιμμένος χήρος είχε ομολογήσει. Δεν ήταν απόλυτα σαφής ως προς τις λεπτομέρειες, επειδή, προφανώς, το προηγούμενο βράδυ είχε κοπανήσει μερικά ποτηράκια, έσπευσε όμως να ενημερώσει τους ανακριτές ότι ήδη του έλειπε η γυναίκα του. Μπορεί να ήταν πεισματάρα, μνησίκακη και γενικά ανυπόφορη –κυρίως επειδή έπινε σαν σφουγγάρι–, παρά τα ελαττώματά της όμως εκείνος ήθελε να κάνει σαφές πως πραγματικά του έλειπε.

«Ευχαριστώ πολύ» είπε χαρωπά ο Μπέκστρεμ και μάλλον τότε ήταν που, πάνω στην ευφορία της στιγμής, έκανε ένα μοιραίο λάθος. Αντί να βάλει απλώς τέλος στη σύσκεψη και να

αποσυρθεί στην ηρεμία του γραφείου του, για να ετοιμαστεί με την ησυχία του για το επερχόμενο γεύμα του, είχε γνέφει φιλικά στον πιο έμπιστο άντρα του και είχε κάνει την ερώτηση που δεν έπρεπε.

«Άρα λοιπόν» είπε «μάλλον έχουμε τελειώσει εδώ πέρα, έτσι; Εκτός αν έχεις κάτι να προσθέσεις προτού ξεκινήσουμε να κάνουμε λίγη καλή, παλιομοδίτικη αστυνομική δουλειά».

«Έχω δύο πράγματα» είπε η Άννικα Κάρλσον. «Και τα δύο κάπως παράξενα».

«Ακούω» είπε ο Μπέκστρεμ γνέφοντας ενθαρρυντικά. Φυσικά, βρισκόταν ακόμα σε κατάσταση μακάριας άγνοιας.

«Εντάξει» είπε η Άννικα Κάρλσον και για κάποιο λόγο ανασήκωσε τους φαρδιούς ώμους της. «Η πρώτη υπόθεση αφορά ένα κουνέλι. Αρχικά τουλάχιστον, αν μπορώ να το πω έτσι».

«Ένα κουνέλι» επανέλαβε ο Μπέκστρεμ. Τι σκατά τσαμπουνάει αυτή η γυναίκα; σκέφτηκε.

«Ένα κουνέλι τη φροντίδα του οποίου ανέλαβε το επαρχιακό συμβούλιο, επειδή η ιδιοκτήτριά του το κακομεταχειριζόταν» εξήγησε.

«Πώς διάολο κακομεταχειρίζεσαι ένα κουνέλι;» ρώτησε ο Μπέκστρεμ. «Το έβαλε στα μικροκύματα;» Έτσι δεν ξεκινούσαν συνήθως την καριέρα τους οι εκκολαπτόμενοι καθ' έξιν δολοφόνοι; Βάζοντας κουνέλια στον φούρνο μικροκυμάτων και τη γάτα στο στεγνωτήριο; Το πράγμα γίνεται ολοένα και καλύτερο, σκέφτηκε και, προφανώς, δεν ήταν ο μόνος, αν έκρινε από το ύφος των άλλων. Ξαφνικά ήταν όλοι ξύπνιοι και με τ' αυτιά τεντωμένα, αντίθετα με τη στάση που είχαν όταν μιλούσαν για ανθρώπινα θύματα και τα διάφορα βάσανά τους.

«Όχι» είπε η Άννικα Κάρλσον κουνώντας το κεφάλι της. «Φοβάμαι πως η ιστορία είναι πολύ πιο τραγική».

«Η ΔΡΑΣΤΙΔΑ μας είναι μια 73χρονη γυναίκα. Η κυρία Άστριντ Ελίσαμπετ Λίντεροτ, γεννηθείσα το 1940, γνωστή ως Ελίσαμπετ» άρχισε να λέει η Άννικα Κάρλσον. «Άτεκνη, χήρα εδώ και πέντε χρόνια, μένει σ' ένα διαμέρισμα στο Φιλμστάντεν της Σόλνα. Έφαξα τα στοιχεία της από περιέργεια. Τα οικονομικά της είναι καλά, μοιάζει να έχει μια πολύ υψηλή σύνταξη από τον μακαρίτη τον άντρα της και δεν έχει ποινικό μητρώο. Καμιά απολύτως επαφή μαζί μας. Τώρα κατηγορείται για κακοποίηση ζώου, καθώς και για μια σειρά άλλα αδικήματα που διαπράχθηκαν την περασμένη εβδομάδα. Αν θέλετε τη γνώμη μου, γι' αυτό κατέληξε σ' εμάς εδώ στα Σοβαρά Εγκλήματα».

«Τι αδικήματα δηλαδή;» ρώτησε ο Μπέκστρεμ.

«Αντίσταση κατά της Αρχής, βία εναντίον δημοσίων λειτουργών, απόπειρα σωματικής βλάβης, δύο περιπτώσεις απειλής».

«Για μισό λεπτό» τη διέκοψε ο Μπέκστρεμ. «Νόμιζα πως είπες ότι η γριά καρακάξα είναι εβδομήντα τριών χρονών».

«Πράγματι» είπε η Άννικα Κάρλσον. «Είναι ηλικιωμένη, βασικά, επομένως πρόκειται για πολύ θλιβερή ιστορία. Αν αντέχεις να την ακούσεις, θα σ' την πω με λίγα λόγια».

«Είμαι όλος αυτιά» είπε ο Μπέκστρεμ και βολεύτηκε στην καρέκλα του.

Κάπου έναν μήνα νωρίτερα το επαρχιακό συμβούλιο της Στοκχόλμης είχε αποφασίσει να πάρει υπό την επιμέλειά του το κουνέλι που ανήκε στη φερόμενη ως δράστιδα. Αφετηρία της ιστορίας ήταν μια καταγγελία στην αστυνομία εκ μέρους μιας γειτόνισσάς της, μόλις δεκατέσσερις μέρες προτού το συμβούλιο πάρει την απόφασή του. Στην πραγματικότητα, δε φαινόταν να πρόκειται για κακοποίηση ζώου με την ενεργητική έννοια,

αλλά μάλλον για έλλειψη φροντίδας και παραμέληση. Μεταξύ άλλων, υπήρχε για την ιδιοκτήτρια η υποψία ότι είχε πάει μερικές μέρες διακοπές ξεχνώντας, προτού φύγει, να του βάλει αρκετό φαγητό. Κάμποσες φορές επίσης το κουνέλι είχε βρεθεί στη σκάλα της πολυκατοικίας όταν η ιδιοκτήτριά του ξέχασε να κλείσει την πόρτα του διαμερίσματος, κι έτσι βρήκε ευκαιρία να το σκάσει. Μία από αυτές τις φορές φαίνεται πως το δάγκωσε ένα ντάτσχουντ που ανήκει σε μια άλλη γειτόνισσα.

«Έχω την εντύπωση πως η ιδιοκτήτρια του κουνελιού ίσως είναι αρκετά μεγαλύτερη στο μυαλό απ' όσο μας λένε τα στοιχεία του ληξιαρχείου» είπε η Άννικα Κάρλσον, κάνοντας μια κυκλική κίνηση με τον δείκτη του δεξιού της χεριού στο ύψος του κροτάφου της. «Η προκαταρκτική έκθεση κατέληξε στους συναδέλφους μας της Αστυνομίας Πόλης, στη νέα Μονάδα Προστασίας Ζώων. Φαίνεται πως ανταποκρίθηκαν με ασυνήθιστη ταχύτητα, ίσως επειδή είχε γίνει παρόμοια καταγγελία κατά της κυρίας Λίντεροτ φέτος τον Ιανουάριο. Ίδια καταγγελίωση, ίδια απόφαση από το συμβούλιο, αν και εκείνη τη φορά το περί ου ο λόγος ζώο φαίνεται πως ήταν ένα χρυσό χάμστερ».

«Κατά τα φαινόμενα, η γριά έκανε το ποιοτικό άλμα» χαχάνισε ο Μπέκστρεμ. Ακουμπούσε αναπαυτικά στη ράχη της καρέκλας του και ξαφνικά έμοιαζε εξαιρετικά κεφάλτος.

«Ποιοτικό άλμα; Τι εννοείς;»

«Ε, κοίτα, τα κουνέλια πρέπει να είναι τουλάχιστον διπλάσια σε μέγεθος από τα χάμστερ» εξήγησε ο Μπέκστρεμ. «Μπορεί την άλλη φορά να φέρει στο σπίτι της κανέναν ελέφαντα. Πού να ξέρω; Αυτό που εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω είναι γιατί κατέληξε σ' εμάς».

«Θα φτάσω και σ' αυτό» είπε η Άννικα Κάρλσον. «Την περασμένη Τρίτη –την Τρίτη 21 Μαΐου–, όταν δύο συνάδελφοί μας από τη Μονάδα Προστασίας Ζώων της Αστυνομίας Πόλης, συνοδευόμενοι από δύο υπαλλήλους του συμβουλίου, πήγαν να εκτελέσουν την απόφαση απομάκρυνσης του κουνελιού από

το διαμέρισμα της κυρίας Λίντεροτ, στην αρχή αυτή αρνήθηκε ν' ανοίξει την πόρτα. Ύστερα από κάμποσα καλοπιάσματα άνοιξε τελικά μια χαραμάδα την πόρτα, χωρίς να βγάλει την αλυσίδα ασφαλείας, και από το άνοιγμα έβγαλε ένα όπλο και τους είπε να εξαφανιστούν. Οι συνάδελφοί μας έκαναν πίσω και κάλεσαν ενισχύσεις».

«Από τη Μονάδα Ταχείας Επέμβασης;» Ο Μπέκστρεμ κοίταζε με λαχτάρα την Άννικα Κάρλσσον.

«Όχι, συγγνώμη που σε απογοητεύω. Στείλαμε ένα δικό μας περιπολικό. Ένας από τους συναδέλφους μας, κατά τα φαινόμενα, γνωρίζει την κυρία Λίντεροτ –η μαμά του είναι παλιά της φίλη– και έτσι ύστερα από μερικά ακόμα καλοπιάσματα άνοιξε την πόρτα και τους άφησε να μπουν. Ήταν ταραγμένη, αλλά τουλάχιστον δεν ήταν βίαιη. Το όπλο αποδείχτηκε αντίκα του δέκατου όγδοου αιώνα. Σύμφωνα με τους συναδέλφους μας, δεν ήταν γεμάτο και δε φαίνεται να έχει χρησιμοποιηθεί τα τελευταία διακόσια χρόνια».

«Μάλιστα» είπε ο Μπέκστρεμ.

«Δεν τέλειωσε όμως εδώ η ιστορία». Η Άννικα Κάρλσσον κούνησε το κεφάλι της.

«Μη μου πεις» είπε ο Μπέκστρεμ.

«Τα πάντα ήταν σχετικά ήρεμα μέχρι που η κτηνίατρος από το συμβούλιο πήγε να βάλει το κουνέλι σ' ένα κλουβί. Τότε η κυρία Λίντεροτ έτρεξε μέσα στο δωμάτιο κραδαινοντας μια τσαγέρα και απείλησε την κτηνίατρο. Την αφόπλισαν, την κάθισαν στον καναπέ και οι αστυνομικοί από την Αστυνομία Πόλης μαζί με τους υπαλλήλους του συμβουλίου έφυγαν από το διαμέρισμα με το κουνέλι. Οι δικοί μας συνάδελφοι έμειναν για να της μιλήσουν. Σύμφωνα με την αναφορά συμβάντος, ήταν ήρεμη και νηφάλια».

«Χαίρομαι που το ακούω» είπε ο Μπέκστρεμ. «Μια ερώτηση: Από πού προέρχονται όλες οι κατηγορίες;»

«Από τους συναδέλφους μας στην Αστυνομία Πόλης» είπε η Κάρλσσον. «Την επόμενη μέρα έκαναν καταγγελία τόσο οι

ίδιοι όσο και εκ μέρους των δύο υπαλλήλων του συμβουλίου: αντίσταση κατά της Αρχής, βία εναντίον δημοσίων λειτουργών, απειλητική συμπεριφορά και απόπειρα σωματικής βλάβης. Συνολικά δώδεκα διαφορετικά αδικήματα, αν μέτρησα σωστά».

«Αυτό μας έλειπε» είπε ο Μπέκστρεμ. «Η γριά γκιόσα είναι σαφώς απειλή για ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Καιρός ήταν να τη στείλουμε στο φρέσκο».

«Καταλαβαίνω τι λες, ξέρω τι εννοείς, δεν έχω πρόβλημα μ' αυτό. Αν κάτι με προβληματίζει, είναι η καταγγελία για σοβαρές απειλές που έγινε την Πέμπτη το βράδυ απευθείας εδώ. Η καταγγέλλουσα ήρθε μέχρι εδώ αυτοπροσώπως. Μίλησε με έναν από τους αξιωματικούς υπηρεσίας».

«Άσε με να μαντέψω. Οι συνάδελφοί μας στη μονάδα κουνελιών και χάμστερ ήθελαν να προσθέσουν κάτι που είχαν ξεχάσει;»

«Όχι» είπε η Άννικα Κάρλσον, κουνώντας και πάλι το κεφάλι της. «Η καταγγέλλουσα ήταν η γειτόνισσα της κυρίας Λίντεροτ. Μένει στην ίδια πολυκατοικία, στον τέταρτο όροφο – η κυρία Λίντεροτ μένει στο ρετιρέ, στον έβδομο. Η ίδια που κατήγγειλε την κυρία Λίντεροτ για κακοποίηση ζώου, τόσο του κουνελιού όσο και του χάμστερ, για την περίπτωση που αναρωτιέσαι. Υπέβαλε επίσης επανειλημμένως καταγγελίες στον συνεταιρισμό ενοίκων, αλλά αυτό είναι άλλη ιστορία».

«Και ποια είναι αυτή;»

«Ζει μόνη της. Σαράντα τριών χρονών. Εργάζεται με μερική απασχόληση ως γραμματέας σε μια εταιρεία πληροφορικής στην Κίστα. Χωρίς ποινικό μητρώο. Φαίνεται πως περνάει τον περισσότερο χρόνο της προσφέροντας εθελοντική δουλειά. Μεταξύ άλλων, είναι εκπρόσωπος της οργάνωσης Να Ύπερασπιστούμε τους πιο Μικρούς μας Φίλους. Κατά τα φαινόμενα, είναι μια πιο ριζοσπαστική ομάδα που αποσχίστηκε από το Κίνημα για τα Δικαιώματα των Ζώων. Παλιά ήταν στο διοικητικό συμβούλιο και αυτής της οργάνωσης».

«Ποιος να το 'λεγε. Όνομα έχει;»

«Φρίντενσνταλ, Φρίντα Φρίντενσνταλ. Με “σ”. “Κοιλάδα της ειρήνης”, με άλλα λόγια. Άλλαξε το όνομά της· γεννήθηκε ως Άννα Φρεντρίκα Βάλγκρεν, αν σ’ ενδιαφέρει».

«Για όνομα του Θεού» είπε ο Μπέκστρεμ, νιώθοντας την πίεσή του να ανεβαίνει. «Για όνομα του Θεού, Άννικα, είναι εντελώς προφανές, δεν είναι; Φρίντα Φρίντενσνταλ με “σ” και Να Υπερασπιστούμε τους πιο Μικρούς μας Φίλους. Τρελάρα είναι. Θέλω να πω, Να Υπερασπιστούμε τους πιο Μικρούς μας Φίλους; Για ποιους νοιάζεται, για τους ψύλλους και τις κατσαρίδες;»

«Καταλαβαίνω τι λες, ξέρω πώς σκέφτεσαι. Γι’ αυτό της πήρα κατάθεση η ίδια. Την Παρασκευή, στη δουλειά της, μια που αρνιόταν να έρθει στο τμήμα, αν αναρωτιέται κανείς. Κατά τα λεγόμενά της, δεν τολμάει να μείνει στο σπίτι της. Λέει πως θεωρεί ότι η ζωή της βρίσκεται σε κίνδυνο και μετακόμισε σε μια φίλη της. Πώς λέγεται η φίλη της όμως και πού μένει δε θέλει να πει. Λέει πως δεν τολμάει. Λέει πως δεν έχει εμπιστοσύνη στην αστυνομία για να την προστατεύσει. Το ίδιο και η φίλη της. Αυτή η φίλη υποτίθεται πως ήταν παντρεμένη με έναν αστυνομικό που την έδερνε και τη βίαζε».

«Άκου πράματα» ξεφύσησε ο Μπέκστρεμ.

«Κατ’ αρχάς, δε νομίζω πως τα βγάζει από το μυαλό της. Πέρα από τις συνηθισμένες υπερβολές στις οποίες εσύ κι εγώ είμαστε συνηθισμένοι. Είναι πραγματικά τρομαγμένη. Τρομοκρατημένη, για την ακρίβεια, και το επεισόδιο που μας κατήγγειλε δεν είναι της πλάκας. Πρόκειται για σοβαρή απειλή, χωρίς αμφιβολία».

«Μη μου πεις» είπε ο Μπέκστρεμ. «Τι έγινε δηλαδή;» Ανυπομονώ να μάθω, σκέφτηκε. Πείτε ό,τι θέλετε για την Κάρλσον, αλλά πάντως δεν τρομάζει εύκολα.

«Θα φτάσω και σ’ αυτό, αλλά το μεγάλο μυστήριο στην πραγματικότητα είναι κάτι εντελώς διαφορετικό».

«Ποιο;»

«Είναι τελείως αδύνατον να ταιριαξουμε αυτό που ισχυρί-

ζεται για την απειλή με την ηλικιωμένη κυρία Λίντεροτ, που μοιάζει με μάλλον καθωσπρέπει γηραιά κυρία. Πραγματικά δεν κολλάει, η Φρίντενσνταλ όμως ορκίζεται πως η ηλικιωμένη κυρία Λίντεροτ βρίσκεται πίσω από την εναντίον της απειλή».

«Μάλιστα» είπε ο Μπέκστρεμ. «Ακούω».

5

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ το απόγευμα η Φρίντα Φρίντενσνταλ είχε φύγει από τη δουλειά της στην Κίστα στις πέντε, είχε κατεβεί στο γκαράζ, είχε μπει στο αυτοκίνητό της και είχε πάει κατευθείαν στο εμπορικό κέντρο της Σόλνα για να κάνει τα ψώνια του Σαββατοκύριακου. Όταν τέλειωσε, γύρισε στο διαμέρισμά της στο Φιλμστάντεν για να φάει κάτι, να δει λίγη τηλεόραση και να πέσει για ύπνο.

«Σύμφωνα με όσα μας είπε, γυρίζει στο σπίτι γύρω στις έξι και τέταρτο. Μαγειρεύει, τρώει, μιλάει στο τηλέφωνο με μια φίλη της. Βλέπει τις ειδήσεις στην τηλεόραση και μετά κάποιος χτυπάει την πόρτα της. Πιστεύει πως πρέπει να ήταν λίγο μετά τις εφτάμισι».

«Είχε κλειδώσει την πόρτα της;» ρώτησε ο Μπέκστρεμ, μαντεύοντας κιόλας τι θα ακολουθούσε.

«Ναι, ήταν κλειδωμένη. Προτού ανοίξει, κοίταξε από το ματάκι, μια που δεν περίμενε κανέναν και γενικά πρόσεχε να μην ανοίγει σε αγνώστους. Ο άνθρωπος που στεκόταν απέξω έμοιαζε με κούριερ· φορούσε μπλε μπουφάν και κρατούσε μια μεγάλη ανθοδέσμη. Υπέθεσε πως επρόκειτο για παράδοση λουλουδιών και άνοιξε».

Δε μαθαίνουν ποτέ, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ.

«Τα πάντα έγιναν πολύ γρήγορα στη συνέχεια. Εκείνος παίνει κατευθείαν μέσα στο διαμέρισμα, αφήνει τα λουλούδια στο τραπέζακι του χολ. Την κοιτάζει και βάζει το δάχτυλο στα